

DUIVELS DOCHTERS

MARIEKE ROOIJMANS

DUIVELS DOCHTERS

EEN ROEP UIT EEN ZWART VERIEDEN

Duivelsdochters

© Marieke Rooijmans 2023

Uitgever: Mijnbestseller

Redactie: Kim Linssen

Coverontwerp: Yvoire Books

Omslagillustratie: Jonny Lindner / Pixabay

ISBN: 9789403692333

www.mariekerooijmans.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Proloog

De maan stond als een sikkel boven de heide, waardoor deze was gehuld in een zachte schemering. De temperatuur was gedaald en er had zich een laagje nevel gevormd boven de grond. Ze slikte. Tot haar verbazing kringelde de mist vanuit de moerassige gedeeltes omhoog en vormde zich tot lange slierten.

Vanuit haar ooghoeken zag ze de mistwolk langzaam dichterbij schuiven. De sliert kroop in een gracieuze werveling omhoog en begon zich te vormen tot de contouren van een vrouw.

Aleydis hield haar adem in.

Achter de vrouw van mist vormden zich nog twee vrouwfiguren. Ze zweefden elegant boven de heide, hun lange jurken spookachtig wapperend om hun magere lijven, zo wit als de kleur van hun huid. Hun vlassige witte haren tot bijna op de grond. Met zilverkleurige ogen, die diep in hun kassen lagen, keken ze haar indringend aan.

De wind zwol aan tot een flinke storm, maar de schimmen van mist behielden hun vorm.

De voorste vrouw kwam dichterbij en nam in omvang toe, totdat ze hoog boven Aleydis uittorende. Er ging een rilling door haar lijf, haar huid trok samen en de kleine haartjes gingen rechtop staan. Met een blik die zelfs haar ziel verkilde, keek de vrouw haar aan. In schrill contrast met de glimlach die op haar dunne lippen verscheen. In tegenstelling tot de zwijgzame, dansende zusters had zij wel een stem. Ze sprak langzaam en met een mysterieuze echo.

'De duisternis nadert en neemt alles. Geef nooit op. Deze dood is niet het einde. De zwarte periode kan overwonnen worden. Een klein offer is nodig voor een 675 jaar nieuwe remedie.' Haar stem werd luider met elke zin die ze uitsprak.

De wind zwol aan en de temperatuur daalde tot aan het vriespunt. De intense kou verlamde Aleydis en deed haar ineenkrimpen. Boven de stormwind uit klonk een hoge kreet van de twee andere witte dames. De verschijningen versmolten weer tot een geheel en losten in een oogwenk, vlak boven de grond weer op.

1

Sarah hield haar adem in. Een verschrikkelijke stank drong haar neus binnen. Ze was opgegroeid tussen de boerderijen en wel wat gewend, maar deze brandlucht was zo intens. Ze keek om zich heen of er iets in brand stond, maar ze zag niets. Met een hand tegen haar neus en mond en haar andere hand aan het stuur hield ze haar oude auto op de weg. Het had geen zin, ze rook het nog steeds. Het was een eigenaardige geur, alsof een vetting stuk vlees te lang in de oven had gestaan. En ze had het heet, ongewoon heet. Zeker voor de tijd van het jaar. Ze klapte het raampje van haar blauwe Citroën 2CV open om wat frisse lentelucht binnen te laten.

Even later parkeerde ze op de oprit van de oude boerderij van boer Jan, een jeugd vriend van haar vader. Op deze boerderij had ze veel tijd doorgebracht. Hier lagen zo veel goede herinneringen. Op deze plek had ze haar thuis kunnen ontvluchten en een nieuw leven gevonden, waarin rust en warmte overheerste. Boer Jan was altijd een beetje een einzelgänger geweest en kwam zijn erf nooit af. Zijn vrouw, tante Hanneke, was de liefste vrouw die ze ooit gekend had. Na haar dood, enkele jaren geleden, was boer Jan – voor zover mogelijk – nog meer in zijn isolement geraakt.

Sarah stapte uit en snoof. Er hing nog iets in de lucht, alsof iemand met vuurwerk had gespeeld. Nu maakte ze zich echt zorgen. Ze snelde naar de stallen om te kijken of daar alles in orde was. Aan de andere kant van het terrein lagen de weilanden. De zon was net op en er hing een lichte nevel boven de grond. Van de bomen langs de

weg en de paarden van boer Jan waren alleen nog maar silhouetten te zien. Het was zo mooi, het leek wel een ansichtkaart.

Ze had de jaren van pesterijen en de gemene opmerkingen van de andere kinderen met moeite doorstaan en had zich na de basisschool bij elkaar geraapt om geschiedenis te gaan studeren. Met haar brede interesse in de Middeleeuwen als grote favoriet. Haar droom was om die kennis over te brengen op kinderen die ook alles van die fascinerende tijd wilden weten. Maar na een paar maanden voor de klas te hebben gestaan en vooral verveelde blikken en brutale puberopmerkingen te hebben ontvangen, besloot ze dat dit te veel leek op haar trauma's van vroeger. Zeker nadat een klas haar tot het uiterste had gedreven en ze bijna een fatale keuze had gemaakt. Nu werkte ze al vijftien jaar als archivaris in een bibliotheek. Ver onder haar niveau, maar wel in alle rust en anonimiteit die ze nodig had.

Ze wilde deze dag nog even langs haar paard voordat ze een, voor haar nog onbekend kasteel, zou bezoeken. Sarah had al veel kastelen in Nederland en in de rest van Europa bezocht, maar dit kasteel kende ze nog niet. Ze had er zin in. Ze was zelfs een beetje onrustig.

Ze stapte de stal binnen en zodra de zoete geur van stro haar neus binnendrong, werd ze overvallen door een gelukkig gevoel. De onrust in haar lijf verdween en de spieren in haar nek ontspanden. Ze was thuis.

Anneke begroette haar met luid gehinnik. De eerste zonnestrallen van de dag piepten door het halfronde stalraampje en reflecteerden op de inktzwarte vacht van haar prachtige Friese merrie. Rocky, de kleine Shetlandpony naast haar, reageerde enthousiast op de begroeting van Anneke.

'Hallo, kleine vent.' Ze kriebelde hem onder zijn manen, wat gewillig ontvangen werd met een driftig getrappel van zijn kleine hoefjes.

Met enige moeite schoof Sarah de zware staldeur van Anneke open. Ze sloot haar armen om de gespierde hals van het prachtige

dier en bleef zo even staan. Met haar hand aaide ze over Annekes linkerflank. Het paard beantwoordde de omhelzing door haar grote hoofd voorzichtig over Sarahs schouder te laten zakken. Het elegante dier verbaasde haar iedere keer door precies aan te voelen wat ze nodig had. In de aanwezigheid van dieren was ze altijd op haar gemak, in tegenstelling tot mensen. Anneke begreep haar, ze was haar beste vriendin.

Uit het niets trok Anneke met een ruk haar hoofd omhoog. Sarah smakte met haar rug tegen de staldeur aan. Annekes oren lagen plat in haar nek, haar neusgaten wijd opengesperd. Met grote ogen keek het paard haar aan.

Sarah hapte naar lucht en het werd even wazig voor haar ogen. Ze probeerde het weg te knippen. Een rilling deed haar huiveren, ze begreep niet wat er aan de hand was.

Langzaam kwamen Anneke en Sarah weer tot rust en Sarahs zicht werd weer normaal.

‘Shhht, rustig maar, meisje.’ Ze wreef zacht over de neus van het dier en drukte er liefkozend een kus op.

Nog ontdaan van het ongewone gedrag van haar paard bevestigde ze een halster om het hoofd van Anneke, nam haar mee naar buiten en zette haar vast aan de grote ijzeren ring aan de buitenmuur om haar eens goed te kunnen borstelen. Misschien werd Anneke er wel rustig van. Zo kende ze haar paard helemaal niet. De borstel ritmisch op en neer bewegend, verplaatste ze hem van de hals, via de rug en de flanken naar de billen. Anneke stond doodstil te genieten. Tijdens het borstelen van de dikke staart begon Sarah zacht te neuriën, waarop Anneke reageerde met een knorrend geluid. Daar was haar Anneke weer dacht Sarah tevreden. Na de uitgebreide schoonheidsbehandeling liep Sarah naar binnen om de Shetlandpony op te halen. Zonder hem durfde Anneke de weide niet in. Er was iets in haar verleden gebeurd, maar Sarah heeft nooit geweten wat.

Anneke stapte rustig met hem mee naar het grote weiland naast de boerderij. Van haar eerdere angst was niets meer te merken. Het

kleppende geluid van Annekes hoefijzers op de stenen echode hard maar geruststellend door de stilte van de vroege ochtend. Het lichtere getrappel van de minihoeftjes van Rocky klonk er tussendoor.

Boer Jan liet zich nooit zo veel zien en ergens vond ze dat wel prettig. Hij zou Anneke en Rocky vanavond wel binnen zetten, zoals hij altijd deed. Van de eerdere brandlucht had ze niets meer gemerkt.

‘Sorry meisje, ik moet gaan.’ Ze streek met haar hand over de rug van haar paard en liep terug naar de omheining. Voor de zekerheid liep ze nog een controleronde door de stallen, maar ook daar was alles normaal. Gerustgesteld stapte ze weer in haar auto.

Ook al was het een prachtige dag, de rit naar het kasteel duurde veel langer dan het daadwerkelijke uur dat het rijden was. Normaal gesproken zong Sarah uit volle borst mee met ABBA, maar nu niet. Ook het al warme lentezonnetje door het raam deed haar vandaag ook niet zo veel.

Met een korte stuurbeweging manoeuvreerde ze haar kleine bolide gedachteloos naar de linker rijbaan om de vrachtwagen voor haar in te halen. Onder luid protest met flink getoeter wees de medeweggebruiker schuin achter haar, haar op haar roekeloze rijgedrag. Ze trok een grimas in haar binnenspiegel en stak verontschuldigend haar hand op. Ze haalde de vrachtwagen met klamme handen in en probeerde zich te concentreren op de weg.

2

In de verte doemde haar bestemming op, de massa donkere stenen strak afgetekend tegen het felle zonlicht. Sarah was onder de indruk van het prachtige kasteel. Het was omringd door weilanden en de vele knotwilgen aan de kant van het water bakenden de naastgelegen rivier af.

Terwijl ze in de schaduw van de grote frisgroene eiken naar de ingang liep, kwam een moedereend met haar kuikens haar tegemoet gezwommen in de slotgracht. Sarah liep over de ophaalbrug naar de toegangspoort, tussen twee enorme, ronde torens door en kwam uit op het imposante binnenplein, omringd door dikke weermuren.

Een vriendelijke man in Middeleeuwse klederdracht begroette haar. 'Welkom op ons prachtige kasteel, mevrouw.'

'Dank u.' Ze knikte glimlachend naar de man en liep verder. Hoewel ze een einzelgänger was, vond ze het toch fijn om bij andere mensen te zijn, zolang mensen maar op gepaste afstand bleven en niet te lang tegen haar aan praatten.

Op het binnenplein lag een gerestaureerde boerderij met potstal waar ze de entree betaalde. Daarnaast lag een knusse kapel met krullerige ornamenten, die zichtbaar waren tussen de steigers door. Plots liep er een rilling over haar rug. Ze kende dit gebouw, maar waarvan? Een stuk kleiner dan dat ze zich herinnerde, maar de kleine langwerpige, halfronde ramen met het groene glas-inlood, het smalle hoge torentje aan de voorkant met zijn naar

beneden aflopende dak, alles paste in een vage een herinnering. Alleen het witte Mariabeeldje boven de deur kon ze niet plaatsens.

Ze schudde de gedachte van zich af en stak de binnenplaats over richting de blokvormige hoofdburcht. Het was niet druk en een klein groepje mannen rechts op het terras trok meteen haar aandacht.

Een man stond druk gebarend een verhaal te vertellen, tot grote hilariteit van zijn gezelschap. Zijn zware basstem droeg ver over de binnenplaats. Het was een lange man en hij toorde boven het gezelschap uit. Ze ving een stuk van zijn relaas op: 'Heb je dat menneke in dat ridderpakje gezien? Welke debiel heeft dat verzonnen? Dat doe je toch niet als volwassen kerel? Je staat gewoon voor paal. Of niet dan?'

'Nee, voor joker,' wist een ander.

'Voor hofnar is het dan, hè,' zei de man lachend.

Sarah wreef over haar voorhoofd. Als het jullie niet interesseert, wat doen jullie hier dan? De lange man ging nog even verder.

'Je moet het maar durven in je maillot. Wat een idioot!' Het hele gezelschap bulderde van het lachen.

Pas toen hij naar haar opkeek, besepte ze dat ze hem aanstaarde.

'Hé vrouwke, kom lekker bij ons zitten,' zei de zware stem.

Wat moest ze zeggen? Ze keek snel weg en week af naar links. Met snelle passen liep ze in een grote boog om het terras, richting de donkerrood met wit gestreepte deur van het hoofdgebouw. De man was zijn interesse in haar alweer verloren en had zich opnieuw in zijn verhaal gestort. Sarah rende nu bijna over het smalle, houten bruggetje.

Enmaal binnen was ze direct onder de indruk van alle pracht en praal. Met open mond slenterde ze door de ridderzaal met zijn hoge gewelven met daaraan kroonluchters met dikke stompkaarsen, de enorme schouw met open haard. Ze nam alle informatie in haar op. Wat ze zag en wat ze las op de kaartjes bij alle rekvisieten.

In de hoek van de ruimte stond een levensgroot ridderharnas met daarnaast poppen met klederdracht uit de veertiende eeuw. Lange

jurken in donkergroen en okergeel met wijd uitlopende mouwen. Afgewerkt met een simpel riempje of een geregen lijfje. Rijk versierde tiara's en gedecoreerde tasjes.

Sarah probeerde zich voor te stellen hoe zij eruit had gezien in die tijd.

Nog steeds in gedachten verzonken botste ze hard tegen iets aan. Het beeld voor haar ogen flikkerde even, zoals een film die haasperde. Daarna werd haar zicht weer helder. Dit was niet de ridderzaal van de burcht waarin ze zich nu bevond, maar het leek meer op een kerk.

Vooraan in de kerk stak een priester de kaarsen rond het altaar aan. Heel in de verte hoorde ze een prevelend '*Et dimitte nobis debita nostra, sicut et nos dimittimus debitoribus nostris*'

Ze hield zich stil en durfde niet te bewegen.

'Et ne nos inducas in tentationem.'

De stem klonk nu nog verder weg. Ze herkende het als de Latijnse versie van het Onze Vader.

Haar beeld flikkerde opnieuw en ze was terug in de grote ridderzaal.

Intens donkere ogen staarden haar verbaasd aan.

'S...sorry,' stamelde Sarah.

'Kan gebeuren,' antwoordde de man met de basstem schouderophalend. Hij draaide zich om en liep weer naar zijn luidruchtige vrienden. Het duizelde in haar hoofd en ze zocht steun bij de koele, dikke kasteelmuur. Ze ademde diep uit. Ze had al die tijd haar adem ingehouden. Dat beeld was een fractie van een seconde geweest, als in een droom, maar ze moest echt even bijkomen. Ze ging zitten in de diepe vensterbank van één van de ramen in de ridderzaal. Ze draaide de dop van haar flesje water en nam een paar flinke slokken. Uit alle macht probeerde ze haar ademhaling onder controle te krijgen. Wat was er zojuist gebeurd? Alles wat ze kón bedenken sloeg nergens op. Ze wilde weg uit deze ruimte.

Ze daalde de smalle trap af naar de kelders van de burcht. Een koele bries streek langs haar wang. Ze trok haar vestje wat strakker

om zich heen. Een smalle, donkere gang mondde uit in een grotere ruimte met een laag gebogen plafond.

‘Niels, daar is je vrouwke weer!’ riep een kale, gespierde man, terwijl hij zijn hoofd uit de Middeleeuwse hoofdbreker haalde. Een andere was op de tafel van het Middeleeuwse rad gaan liggen. Simpele, creatieve en uiterst effectieve martelwerktuigen uit die tijd.

Daar had je ze weer. Terwijl ze even opkeek, kreeg ze een knipoog van de zware basstem, die Niels bleek te heten. Hij draaide speels aan de hendel van het rad. Het schaamrood trok langs haar kaken omhoog. Ze frunnikte aan haar antieke amulet om zichzelf nog een beetje houding te kunnen geven. Het erfstuk om haar nek had altijd al een kalmerende werking op haar gehad en was al generaties lang in de familie. De kale man bulderde van het lachen. Wat een horken!

O nee, nu kwam Niels ook nog naar haar toegelopen. Hij boog zich naar haar toe om iets te zeggen en legde zijn hand op haar arm.

Meteen schoot er een stekende pijn door haar rug. Haar hele bovenrug brandde. Ze schreeuwde het uit. Het werd wazig voor haar ogen en turend door een soort nevel kon Sarah de kapel ontwaren die ze even daarvoor op het binnenplein had gezien. De pijn in haar rug bleef aanhouden en de geur van verbrand vlees drong haar neus binnen. De nevel voor haar ogen dunde uit.

Een uitzinnige menigte stond in een grote kring om haar heen. Tussen de mensen stond een klein meisje van een jaar of acht, haar lange blonde haren warrig om haar heen. Het meisje riep iets naar haar, maar Sarah hoorde niet wat ze zei. De joelende mensen om haar heen overstemden haar. Angst stond in haar kinderogen en ze probeerde uit alle macht de aandacht van Sarah te trekken.

Ze verbeet de pijn en concentreerde zich zo goed als ze kon op de smalle lippen van het meisje. Ze sloot zich af voor alles om haar heen.

‘HEL.’

Dat was alles wat ze er van kon maken. Ze probeerde het nog een keer. Eindelijk zag ze het.

‘HELP ONS’.

Dezelfde priester als die ze even daarvoor in de kerk had gezien, ging voor haar staan en blokte haar zicht. Hij grijnsde, maar zijn ogen lachten niet mee. In zijn hand hield hij een brandijzer. De roodgloeiende stempel rookte nog na door de huidresten die eraan vast gekleefd waren. Ze herkende het ding meteen, omdat ze er fel op tegen was dat paarden gebrandmerkt werden. Sarah probeerde om de priester heen te kijken om het blonde meisje terug te vinden in de menigte. Ze zag haar nergens meer, ze keek recht in de bange ogen van een oudere vrouw.

De vrouw stak haar beide armen naar voren en ook zij vormde met haar mond de woorden ‘HELP ONS’. Steeds meer mensen in de menigte volgden het voorbeeld van het meisje en de oude vrouw.

Ze keek naar rechts en zag Niels met ontbloot bovenlijf, vastgebonden aan een paal staan, gefocust op de menigte om hen heen. Het leek alsof hij de paal omarmde. Op zijn rug zaten grote rode striemen. Bloed liep in kleine straaltjes naar beneden.

Een golf van afschuw ging door haar heen.

De nevel loste langzaam helemaal op en na een paar keer knippen met haar ogen stond ze weer in de kelders van de burcht. Sarah draaide zich om en keek recht in de wijd opengesperde ogen van Niels. Zie je nou wel, het was er echt. Hij had het ook gezien. Hoe lang was ze weggeweest? Zijn hand rustte nog steeds zwaar op haar arm en hij zocht merkbaar steun om zijn evenwicht te bewaren. Hij leek zich daarna vlug te herpakken, terwijl ze zelf nog na sidderde.

Hij rechtte zijn rug, veegde met zijn hand wat zweetdruppels van zijn hoofd. ‘Ik heb zo’n schijthekel aan kastelen.’

Haar rug brandde nog steeds van de pijn, al had ze wel het idee dat het afzwakte. Het zweet stond op haar voorhoofd en ze stond te tolleren op haar benen. Alle mensen om hen heen liepen door alsof er niets gebeurd was.

‘Zooo... wat heb jij gedaan? Ik dacht effe dat ze je zo het Catharina binnen konden dragen, nondeju, Niels,’ zei de kale man. ‘Wel handig eigenlijk, kun je meteen aan ’t werk.’

‘Hou je bek, Danny,’ reageerde Niels fel.

Danny keek naar Sarah. ‘Gaat het wel een beetje, vrouwke? In het mortuarium liggen er die minder wit zien!’ Hij lachte hard om zijn eigen grap.

Sarah kon er niet om lachen. Ze moest zitten, anders zou ze ter plekke flauwvallen. Haar ademhaling zat hoog en haar hart ging als een razende tekeer. Ze boog voorover en met haar beide handen ondersteunde ze haar voorhoofd.

Niels hurkte naast haar en fluisterde: ‘Gaat het?’ Heel even verzachtte zijn blik.

‘Ja, het gaat wel weer,’ kreeg Sarah er met moeite uit. Verbaasd dat hij de moeite nam om oprecht naar haar te informeren. Ze sloot haar ogen en probeerde een dikke brok in haar keel weg te slikken. ‘Jij hebt het toch ook gezien?’ vroeg ze. Ze opende haar ogen en hief haar hoofd weer op, maar Niels was nergens meer te bekennen. Met gloeiende wangen en trillende handen stond ze op. Haar vingers klemden zich om haar waterfles. Ze wilde zo snel mogelijk naar huis.

3

Sarah keek voor de zoveelste keer op haar wekkerradio. Haar kamer was aardedonker en de grote, rode cijfers tekenden scherp af tegen al het zwart. 1:23 uur. Zuchtend probeerde ze een fijne houding te vinden. Zodra ze haar ogen dicht deed, zag ze haar visioen, als een liedje dat op repeat stond. Bumper lag aan haar voeteneinde en morrend draaide hij een paar rondjes om zich opnieuw te nestelen op zijn warme plekje.

Ze moest slapen. Als het nu niet lukte, ging ze uit bed om te Netflixen of zo. Daar werd ze vanzelf wel moe van. Ze sloot haar ogen en concentreerde zich op haar ademhaling. Diep in... even vasthouden... en langzaam uitblazen. Diep in... even vasthouden... en...

Het was donker. Een witte nevel hing over de begraafplaats. Sarah keek naar beneden, ze had haar nachthemd nog aan. Haar voeten waren bloot. Ze rilde. Het was koud. In de verte hoorde ze een vrouwenstem. Het leek alsof de vrouw huilde. Behoedzaam liep ze naar de grote, dikke eik die midden op de begraafplaats stond en hield de omgeving nauwlettend in de gaten. Haar verstand schreeuwde dat ze het niet moest doen. Haar hart vertelde haar het tegenovergestelde en als vanzelf werd ze naar het geluid toegetrokken. Lopend op haar tenen, probeerde ze takjes en bladeren op de grond te vermijden om zo min mogelijk geluid te maken. Haar hart ging tekeer. Opnieuw klonk de stem, ze was nu dichterbij. Ze zag het kleine blonde meisje uit haar visioen op haar rug liggen, overdwars

voor een grijze stenen grafzerk. 'Ameline 1340 – 1347' stond er op de zerk, met daaronder een pentagram. Hetzelfde als op haar eigen amulet. Het gezicht van het meisje was bleek en zat vol met zwarte vegen. Haar beige schort, zat vol scheuren en was bezaaid met donkere vlekken. Haar kapje lag naast haar hoofd. In haar haren zaten kleine takjes, mos en bladeren. Grote, etterende wonden ont-sierden haar armen en benen. De oude vrouw uit haar visioen zat op haar knieën over het meisje heen gebogen. Ze wiegde heen en weer en met haar hand aaide ze liefkozend over het gezicht van het meisje en prevelde 'Och, mijn lieve kind.' De moeder huilde zachtjes. Plots draaide de vrouw zich om naar Sarah. Haar gezicht was bedekt met dezelfde bebloede, etterende wonden. Haar ogen bloeddoorlopen. Sarahs adem stakte.

Met een schok zat Sarah rechtop in haar bed. Het zweet stond op haar voorhoofd. Het duurde even voordat ze zich herpakte. Zelfs in haar slaap werd ze geteisterd door haar visioen. Haar wekkerradio gaf aan dat het nog net geen ochtend was, maar slapen zou toch niet meer lukken. Ze gooide haar benen over de rand van het bed en bleef zo nog even zitten. Een koude douche zou haar nu goed doen.

De dikke rode kater sprong sierlijk en behoedzaam van haar bed en rekte zich uit. Zo te zien had hij wel heerlijk geslapen.

Sarah rukte haar nachthemd en ondergoed van haar lijf en liet ze op de grond vallen. Ze draaide de kraan open en liet het koele water over haar gezicht stromen, maar de gedachten lieten haar niet los.

'Google, speel Waterloo,' riep ze boven de waterstraal uit.

Het medium reageerde en al snel schalde het liedje uit de speaker. Sarah zong hard mee, haar buurman was toch stokdoof.

*'...The history book on the shelf
Is always repeating itself
Waterloo - I was defeated, you won the war
Waterloo - promise to love you forever more
Waterloo - couldn't escape if I wanted to*

Waterloo - knowing my fate is to be with you
Waterloo - finally facing my Waterloo....'

Het hielp niet. Het hulpgeroep van de oude vrouw en het kleine meisje bleef nagalmen.

En wie was die Niels? Ze had hem ooit eerder gezien, maar vanaf het moment dat hij zijn hand op haar arm had gelegd, voelde het alsof ze hem al jaren kende. Ze draaide de kraan nog wat kouder. Aan de ene kant voelde ze een diepe band met hem; ze kon hem alleen niet thuisbrengen. Aan de andere kant, zijn arrogante kop beloofde niet veel goeds.

Ze rilde. Ze draaide de kraan dicht en besloot ter plekke dat het tijd was om hem op te zoeken. Ze schrok er zelf van. Dat was helemaal niets voor haar. Toch zei iets in haar dat ze het moest doen.

Maar waar moest ze beginnen? Ze had die kale man iets horen zeggen over een ziekenhuis. Terwijl ze zich afdroogde probeerde ze het gesprek in haar hoofd terug te halen. Danny! Ja, zo had Niels hem genoemd. Wat zei hij ook alweer? Het waren overduidelijk Brabanders geweest, maar het leek niet op haar eigen tongval. Dan moest het in het midden of oosten van Brabant zijn. Eindhoven misschien... Helmond, Tilburg kon ook nog wel. Ze zuchtte. Waar moest ze in hemelsnaam beginnen.

Met een handdoek om haar haren gedraaid plofte ze terug op haar bed. Ze trok haar laptop naar haar toe en klapte hem open. In de zoekbalk typte ze: ziekenhuizen midden en oost Brabant. Ze drukte op enter en een hele rij ziekenhuizen verscheen op haar beeldscherm.

Jeroen Bosch Ziekenhuis, Ziekenhuis Bernhoven, Sint Anna Ziekenhuis, Elkerliek Ziekenhuis.... Dat klonk allemaal niet als waar die mannen het over hadden gehad.

Elisabeth Ziekenhuis, nee. Maxima Medisch Centrum.... daar was ze ooit geweest, maar dat was het ook niet.

Daar! Het Catharina ziekenhuis! Dat had Danny genoemd. Het was een enorme gok, maar daar zou ze haar zoektocht naar Niels beginnen.

Ze pakte haar telefoon en deed iets wat ze nog nooit gedaan had. Met trillende vingers stuurde ze een whatsapp naar haar baas om zichzelf ziek te melden. Ze zou haar later vandaag wel bellen.

4

Terwijl ze naar de hoofdingang van het grote gebouw liep, vroeg Sarah zich af hoe ze Niels ging vinden. Het was inmiddels bijna een week geleden dat ze hem had gezien in het kasteel. Zou hij haar nog kunnen herinneren?

Ze had alleen zijn voornaam, verder niets. En of hij hier überhaupt werkte, wist ze ook niet eens zeker. Wat kwam ze hier in godsnaam doen? Wat wilde ze bereiken?

Voor de ingang bleef ze even staan. Dit was gekkenwerk. Ze draaide zich om en liep terug naar haar auto. Wat moest hij wel niet van haar denken, als ze ineens voor hem zou staan. Ze wachtte even achter haar auto om een vrouw met kind voor te laten, zodat ze daarna zelf in kon stappen. 'Ik weet dat het spannend is, maar als je het nu doet, is het voorbij,' zei de vrouw tegen de jongen.

Sarah wist dat zij het niet tegen haar had, maar ze had wel een punt. Ze keek het duo even na en zuchtte diep. *Kom op, je kunt dit! Je gaat dit gewoon doen.*

Ze liep naar de receptie, waar een vrouw haar toelachte. 'Goedemorgen mevrouw, waarmee kan ik u helpen?'

'Goedemorgen, ik ben op zoek naar een collega van u, maar ik heb alleen een voornaam.'

'Wat is de naam, dan kan ik voor u kijken in mijn systeem.'

'Niels.' Sarah keek naar haar schoenen.

'Tja, mevrouw, ik heb vier maal een Niels in mijn systeem staan.'

Dat was het antwoord dat Sarah al een beetje aan had zien komen.

‘Op welke poli moet u zijn?’ vroeg de receptioniste.

‘Nee, ik kom niet voor een onderzoek. Heeft u misschien de gegevens van hen voor me? Het is echt heel erg belangrijk dat ik hem spreek.’ Ze had schijnbaar een onschuldig, lief gezicht opgezet, want de vrouw toetste wat in op haar toetsenbord en al snel rolde er een velletje papier uit de printer.

‘Eigenlijk mag ik u dit helemaal niet geven,’ zuchtte de receptioniste en ze overhandigde Sarah een A4’tje.

‘Hartelijk dank voor de moeite.’ Ze scrolde met haar ogen over het papier in haar handen. Waar moest ze beginnen? De eerste Niels op het papiertje was een neurochirurg, dat zou kunnen, maar hij leek haar niet het type voor het nauwkeurige priegelwerk van een neurochirurg. Die kon ze wel wegstrepen. Er stond ook een hoofd technische dienst, een bewaker en een anesthesist op. De anesthesist zou zeker een optie kunnen zijn, maar ook de andere twee zouden wel eens haar Niels kunnen zijn. Ze besloot om bij de technische dienst te beginnen.

‘Mag ik nog iets vragen?’ Ze draaide zich weer terug naar receptioniste. ‘Waar kan ik de technische dienst vinden?’

Sarah volgde de instructies op en klopte op de witte deur waar ze bij uitgekomen was.

‘Binnen!’

Ze opende de deur. In de ruimte daarachter keken twee paar ogen haar vragend aan.

‘Ik ben op zoek naar Niels,’ zei ze.

Een vrolijke krullenbol antwoordde: ‘Dat ben ik.’

‘Dan weet ik genoeg. U bent niet de Niels die ik zoek’. Ze hoopte maar dat ze niet te teleurgesteld klonk.

‘Welke Niels zoekt u dan wel?’, vroeg de krullenbol.

‘Lange, gespierde man. Donkere haren, klein stoppelbaardje.’ Dat het een knappe man was liet ze maar even achterwege. ‘Aardige man wel, denk ik, maar wel wat onbeholpen in zijn communicatie.’ Zo dat had ze best netjes verwoord.

‘O, grote bek met een klein hartje. Dat moet Niels de Groot zijn. Dat is een van onze bewakers. Zijn dienst begint vanavond om elf uur.’

Ze bedankte hem en liep naar de uitgang. Er zat niets anders op dan vanavond opnieuw proberen.

Die avond zat er een man bij de receptie in een bewakersuniform. Het was niet Niels.

‘Goedenavond, ik ben op zoek naar uw collega Niels. Eh, De Groot geloof ik. Hij weet dat ik kom,’ blufte ze. Waar ze het lef vandaan haalde, wist ze niet.

‘Ik kan u niet zomaar het ziekenhuis in laten mevrouw. Morgen tijdens het bezoek bent u weer welkom.’

Die weerstand had ze al verwacht. ‘Ik ben zijn nieuwe buurvrouw en hij heeft zijn portemonnee verloren bij de voordeur,’ loog ze. ‘Hij heeft me laatst verteld dat hij hier werkte, dus wilde ik het hem komen brengen.’

‘Dat is heel vriendelijk. U mag het aan mij geven, dan overhandig ik het hem straks als ik hem zie.’

‘Nou... Ik geef het hem eigenlijk liever zelf. Niet dat ik u niet vertrouwd hoor, maar als het zou mogen, dan zou ik dat fijn vinden.’

De bewaker zuchtte diep. ‘Niels is in de TD-ruimte, hier de gang door, alsmaar door blijven lopen en aan het einde links af.’

Ze prevelde een bedankje. Ze wist inmiddels de weg.

De gangen van het ziekenhuis waren ’s nachts schaars verlicht en schaduwen vielen in strepen over de smetteloos witte wanden. Het was net na elf uur in de avond en het ziekenhuis lag al in volslagen stilte gehuld. Ze klopte op dezelfde witte deur als vanmorgen.

‘Binnen.’

Met bonkend hart opende ze de deur. Een man zat met zijn rug naar haar toe.

Ze haalde diep adem en schraapte haar keel. ‘Neem me niet kwaad.’ Een hele poos bleef de man bewegingloos zitten. Toen draaide

hij zich langzaam naar haar toe. Ja! Hij was het. Haar hart leek een slag over te slaan.

‘Alles oké?’ was het eerste dat Niels vroeg, alsof ze elkaar al jaren dagelijks spraken. ‘Weer een beetje geland op aarde?’

‘Ja.’ Sarah knikte. Ze was ergens blij dat hij haar meteen herkende en ze probeerde niet te veel aandacht te schenken aan zijn gebrek aan verbazing dat ze hier nu stond.

‘Waarom ben je hierheen gekomen?’ vroeg hij haar op de vrouw af.

Overrompeld door zijn directheid stamelde ze: ‘Sorry, ik weet eigenlijk niet zo goed wat ik kom doen.’

Niels zuchtte. ‘Oké, laten we dan maar helemaal vooraan beginnen. Niels de Groot.’ Hij stond op van zijn stoel en stak zijn hand naar haar uit.

Ze schudde die. ‘Sarah Scholten. Eh, eigenlijk weet ik denk ik wel wat ik kom doen.’ Ze plukte aan een knoopje van haar jurk en ging zitten op de stoel voor haar. ‘Die beelden blijven door mijn hoofd spoken.’

‘Welke beelden?’ vroeg Niels.

Zei hij dat nou echt...? ‘Welke beelden....? Jij hebt hetzelfde gezien als ik, dat weet ik zeker.’

‘Ik weet niet waar je het over hebt.’ Zijn ogen schoten naar het plafond alsof er daar iets te zien was.

‘Ik denk dat jij heel goed weet wat ik bedoel.’ Ze klonk een stuk overtuigender dan dat ze was.

‘Ik wil er niet meer aan denken,’ reageerde Niels fel.

Zie je nou wel. Hij had het wel gezien. Haar laatste beetje twijfel verdween. ‘Waarom niet? Die mensen vroegen ons om hulp!’

‘Wat wil je doen dan? Je kunt er toch niet naar toe.’ Hij haalde zijn schouders op.

‘Nou, dat wilde ik uh... eigenlijk wel proberen.’ Zei ze dat echt? Was dat wat ze van plan was?

Niels schaterde het uit. ‘Je wilt wát?’

‘Ik wil terug naar het kasteel om te kijken of ik die mensen kan helpen,’ zei ze nu met een iets vastere stem.

‘Nondeju, je meent het echt! Ben jij niet helemaal goed of zo?’ Hij ging weer zitten en haalde zijn handen door zijn volle bos, chocoladebruine haar.

‘Het voelde zo... echt. Ik ken je helemaal niet maar ik heb het idee dat jij en ik écht naar een ander moment en andere plek vertrokken waren. En die mensen vroegen ons rechtstreeks om hulp. Misschien is het... onze missie of zo. Misschien kunnen we proberen opnieuw ernaar terug te gaan.’

Niels zuchtte diep en staaarde naar zijn bureau. ‘Stél, hè... Stel dat het nog een keer lukt om zo’n... zo’n... weet ik veel, visioen te krijgen... Hoe wil je die mensen dan in hemelsnaam helpen?’

Nieuwe twijfel kneep haar maag samen. Hij had natuurlijk wel een punt, het was een belachelijk idee, maar ergens diep van binnen voelde ze dat ze niet op moest geven. Hoe kon ze hem overtuigen, zonder dat hij haar helemaal voor gek verklaarde?

‘Ik snap dat het belachelijk klinkt...’

‘Ja, nogal!’ viel Niels haar in de rede. Hij vouwde zijn armen over elkaar en leunde achterover in zijn stoel.

‘Heb jij er dan helemaal niet meer aan gedacht de afgelopen dagen?’

‘Ik wíl er vooral niet meer aan denken.’

‘Ik ook niet, maar het gaat vanzelf. Ik vind het ook een beetje eng.’ Eigenlijk vond ze het wel méér dan een beetje eng. Het was ook allemaal zo verwarrend. Ze had altijd vertrouwd op haar verstand. Op kennis en feiten kun je rekenen. Maar nu nam een idee, een gevoel, de overhand. Dat vond ze misschien nog wel het engste van allemaal, want daar had ze geen controle over.

‘Ik vind het niet eng, ik wil het gewoon niet. Punt uit,’ reageerde Niels fel.

Sarah haalde diep adem. Had ze hem überhaupt wel nodig? Ze had tenslotte ook een droom zonder hem gehad. Aan de andere kant

wist ze ook niet zeker of ze dit wel alleen durfde. 'Nou, ik ga in ieder geval wel terug,' besloot ze.

'Jij bent echt knettergek,' mompelde Niels.

'Zaterdag om elf uur ben ik daar, mocht je je in de tussentijd bedenken.' Teleurgesteld stond ze op en maakte aanstalten om te gaan. Ze pakte een notatieblokje en een pen uit haar tas en krabbelde haar telefoonnummer op een velletje papier. Ze legde het op de tafel die tussen hen in stond. Haar tranen kwamen op en ze wilde zo snel mogelijk weg. Waarom had ze zichzelf ervan overtuigd dat dit een goed idee was? Waarom zou een vreemde haar hersenspingsels serieus nemen. Ze had zichzelf weer eens belachelijk gemaakt. Ze liep de deur door en liet hem achter haar in het slot vallen.

'Ga daar maar niet van uit,' riep Niels van achter de deur nog.

5

Ze mocht dan vreemd en afstandelijk zijn en aparte trekjes hebben, hij kon niet ontkennen dat ze zonder meer een stuk was. Verreweg de mooiste vrouw die hij in jaren gezien had. En het beste van alles was dat ze dat zelf niet leek te beseffen.

Hij had nooit het nut gezien van kiezen voor één vrouw en daar genoeg mee nemen, maar met een vrouw als Sarah kon hij zich zoiets opeens best voorstellen. Misschien was het ook tijd om eens wat rustiger te worden, nu hij bijna veertig was.

Wat had haar bezielde om plots op zijn werk te verschijnen? Niet zo vreemd toch dat hij haar voor gek verklaarde. Al was het misschien niet zo aardig geweest om dit ook hardop tegen haar te zeggen. Het was belachelijk wat ze voorgesteld had. Het ergste was dat hij het stiekem ook wel begreep. Was hij te hard voor haar geweest? Die beelden... Ook hij zag weer hoe de priester de stempel van het brandijzer tussen haar schouderbladen had geduwd. Hij bleef het sissende geluid horen. Haar daaropvolgende schreeuw deed elke keer weer pijn aan zijn oren. Hij had óók de wanhopige gezichten gezien van de menigte. Sterker nog, hij zag ze nog steeds. Hij wilde zijn ogen niet sluiten, want dan begonnen de beelden zich als een film in zijn hoofd af te spelen. Hij was kapot. Hij sliep al dagen slecht. Af en toe kon hij zelfs de striemen die de gesel op zijn rug hadden achtergelaten nog voelen.

In de burcht had hij tegenover zijn vrienden heel luchtig gedaan. Maar hij was doodsbang geweest op het moment dat de nevel